

ПОВНОВАЖЕННЯ ПРОКУРОРА МІЖНАРОДНОГО КРИМІНАЛЬНОГО СУДУ ЩОДО ПОРУШЕННЯ РОЗСЛІДУВАННЯ

**ЯВОРСЬКИЙ Ярослав Тадейович - здобувач кафедри міжнародного права
Львівського національного університету імені Івана Франка**

УДК 341.645

Стаття посвячена аналізу повноважень Прокурора Міжнародного уголовного суда на стадії возбуждения расследования. Рассмотрены теоретические концепции и внутриорганизационные документы Международного уголовного суда, которые имеют отношение к предмету исследования.

Ключові слова: Міжнародний кримінальний суд, Прокурор, Офіс прокурора, повноваження прокурора.

Офіс прокурора (англ. Office of the Prosecutor) на чолі з Прокурором МКС є одним з чотирьох головних органів Міжнародного кримінального суду (далі – МКС). Прокурор володіє повноваженнями на всіх стадіях провадження справи у МКС. Однак чи найбільш широкими є його повноваження на стадії порушення розслідування.

Перш ніж перейти безпосередньо до дослідження повноважень Прокурора МКС щодо ініціювання (порушення) розслідування видається за необхідне проаналізувати, яким органом та за яких підстав може бути ініційоване розслідування.

Відповідно до ст.13 Статуту МКС, розслідування може бути розпочате: а) з ініціативи держави-учасниці; б) з ініціативи Ради Безпеки ООН; в) Прокурором, що діє з власної ініціативи. Важливо підкреслити, що ст.13 Статуту МКС вказує, що держава-учасниця та Рада Безпеки ООН можуть передати до МКС тільки «ситуацію», а не конкретну справу щодо особи. Таке положення було включене до Статуту МКС для запобігання

політизації процедури передачі через відбір конкретних підозрюваних чи сторони у конфлікті [1, р.4].

Процедура передачі ситуації державою-учасницею передбачена ст.14 Статуту МКС. Держава може передати Прокурору ситуацію, при якій, на думку держави, були вчинені один чи декілька злочинів, які підпадають під юрисдикцію суду. Для цього держава звертається до Прокурора з проханням провести розслідування цієї ситуації для визначення того, чи слід пред'явити обвинувачення одній чи декільком особам за вчинення таких злочинів. Держава, передаючи ситуацію, повинна вказати конкретні відповідні обставини і додати підтвердуючі документи, які є у розпорядженні держави-заявника. Станом на 20 грудня 2012 року у МКС на різних стадіях перебувають ситуації, передані державами-учасницями по Уганді, Демократичній Республіці Конго та Центральній Африканській Республіці, Республіці Кенія, Республіці Лівія, Республіці Кот-д'Івуар та Республіці Малі.

Рада Безпеки ООН також вправі передати Прокурору ситуацію, при якій були вчинені один чи декілька злочинів. Таке повноваження, окрім положень Статуту МКС, логічно випливає з покладеної на Раду Безпеки головної відповідальності за підтримання міжнародного миру та безпеки відповідно глави VII Статуту ООН. Варто зазначити, що саме Радою Безпеки ООН, зокрема її резолюціями №827 та 955 відповідно, були утворені Міжнародний крими-

нальний трибунал для колишньої Югославії та Міжнародний кримінальний трибунал для Руанди [2; 3]. Тому вже при розробці статуту МКС було зрозуміло, що Рада Безпеки і надалі буде відігравати важливу роль у діяльності постійнодіючого міжнародного кримінального суду [4, р.15]. Важливо підкреслити, що Рада Безпеки вправі передати до МКС ситуацію як щодо держави-учасниці, так і щодо держави, яка не є учасником Римського статуту МКС. Більше того, на сьогодні серед 2-ох ситуацій, переданих Прокурору МКС, обидві є щодо держав, які не є учасницями Римського статуту МКС. Так, 31 березня 2005 року Рада Безпеки ООН передала Прокурору МКС ситуацію по Дарфурі, Судан [5, para.2], а 26 лютого 2011 року – ситуацію по Лівійській Арабській Джамахірії [6, para.4].

Розпочинати розслідування вправі і Прокурор *proprio motu* на підставі інформації про передбачувані злочини в рамках юрисдикції Суду. Таке повноваження Прокурора є новелою Римського статуту та якісно відрізняє Статут МКС від статутів інших міжнародних та інтернаціоналізованих кримінальних судів та трибуналів, які не передбачали права прокурора розпочинати розслідування *proprio motu*. Зазначене повноваження Прокурора за оцінками дослідників було одним з найбільш спірних питань при розробці проекту Римського статуту [7, р.402]. Зокрема, противники цих повноважень побоювалися можливого зловживання з боку Прокурора у вирішенні питання щодо початку кримінального переслідування [8, para.18]. Так, категорично проти таких повноважень Прокурора були США. Компромід був запропонований Німеччиною та Аргентиною, які вважали за необхідне зберегти повноваження Прокурора *proprio motu* розпочинати розслідування, однак обмежити його наданням дозволу Палатою попереднього розгляду на таке розслідування [9, р.96]. Така позиція знайшла своє нормативне закріплення у ст.15 Статуту МКС.

П.1 ст.15 Статуту МКС передбачає, що прокурор може розпочати розслідування *proprio motu* на підставі інформації про передбачувані злочини. Таким чином, у цьому

пункті Статут МКС не конкретизує, з якого джерела Прокурор може отримувати таку інформацію. Хоча аналіз п.2 ст.15 Статуту та наукової доктрини дозволяє дійти висновку, що така інформація отримується від держав, міжнародних міжурядових та неурядових організацій та будь-яких інших повідомлень, які носять приватний характер (*private communications*) [10, р.110]. Станом на 01 червня 2011 року Офісом прокурора МКС отримало 9214 повідомлення про вчинені злочини (з яких 4316 були явно за межами юрисдикції суду) [11]. Після отримання зазначеної інформації Офіс прокурора підтверджує її отримання. Таке підтвердження може бути або офіційно оприлюднено (публічним), або надіслане адресату письмово з метою забезпечення конфіденційності (пр.46 ППД МКС, п.1 пол.28 Регламенту Офісу прокурора МКС).

Після того, як Прокурор отримав інформацію про вчинені злочини, він відповідно до п.2 ст.15 Статуту МКС повинен здійснити її попередню перевірку (*preliminary examination*). Попередня перевірка являє собою дослідження інформації на предмет того, чи містить вона достатні фактичні та правові підстави для ініціювання офіційного кримінального переслідування [12, р.296].

Проводячи попередню перевірку первинно отриманої інформації, Прокурор відповідно до пол.27 Регламенту Офісу прокурора повинен попередньо з'ясувати чи: а) отримана інформація не стосується питань, які явно виходять за рамки юрисдикції Суду; б) отримана інформація уже досліджується у рамках ситуації, яка перевіряється або розслідується, або лежить в основі обвинувачення і яка повинна бути розглянута в контексті поточної діяльності; в) отримана інформація стосується питань, які не явно виходять за рамки юрисдикції Суду і не мають відношення до ситуації вже при аналізі та розслідуванні або лежить в основі кримінального обвинувачення, яка, як наслідок, вимагає подальшої перевірки відповідно до пр. 48 ППД МКС.

Прокурор, здійснюючи попередню перевірку, вправі запитувати додаткову інформацію у держав, органів ООН, міжурядових чи неурядових організацій або з інших джерел,

які він буде вважати підходящими і може отримати письмові та усні свідчення у місці знаходження МКС. Так, підставою для ініціювання розслідування *propter motu* по ситуації у Кенії стало отримання Прокурором повідомлення про вчинені злочини у формі доповіді Комісії з розслідування насильства після виборів 27 грудня 2007, доповіді Національної комісії з прав людини Кенії, неурядових організацій та окремих фізичних осіб. Офіс прокурора також використовував інформацію із відкритих джерел [13].

Зібравши необхідну інформацію, прокурор повинен встановити чи є достатні підстави для порушення розслідування. Для цього Прокурор повинен розглянути питання щодо 1) юрисдикції (часової, предметної, територіальної та персональної)[14]¹; 2) прийнятності (компліментарності і тяжкості), а також 3) інтересів правосуддя (п.1 пол. 29 Регламенту Офісу прокурора МКС, п.1 ст.53 Статуту МКС).

Питання щодо прийнятності включає у себе дві складові: відповідність вимогам компліментарності та тяжкості вчиненого злочину.

Компліментарність. Принцип компліментарності встановлений у ст.17 Статуту МКС та є одним з основоположних принципів Статуту [15, р.204]. У контексті попередньої перевірки він зводиться до того, що до початку розслідування Прокурор повинен встановити, чи немає «справ», які порушені на підставі тих же діянь, щодо тих же осіб чи обвинувачень. Тому Прокурор має визначати прийнятність, приймаючи до уваги потенційні справи, які пов'язані з розслідуванням ситуацій, які ґрунтуються на підставі доступної інформації [16, para.52].

Тяжкість включає у себе оцінку масштабу, характеру, способу і наслідків передбачуваних злочинів (п.2 пол.29 Регламенту Офісу прокурора МКС).

Прокурор, приймаючи рішення про порушення розслідування, повинен врахо-

увати інтереси правосуддя. Зокрема, він, враховуючи тяжкість злочину та інтереси потерпілих, має оцінити, чи буде відповідати проведене розслідування інтересам правосуддя [17, para.8].

Провівши попередню перевірку отриманої інформації про вчинені злочини, Прокурор складає внутрішню доповідь (п.1 пол.29 Регламенту Офісу прокурора МКС). На підставі такої доповіді Прокурор визначає, чи є достатні підстави для порушення розслідування.

Процедура прийняття рішення про порушення розслідування є відмінною для ситуацій, які передані державою-учасницею чи Радою Безпеки та розслідування ініційованого Прокурором *propter motu*.

Так, якщо Прокурор встановлює, що є достатні підстави для порушення розслідування по ситуації переданій державою-учасницею або Радою Безпеки ООН, – він порушує розслідування. Варто зазначити, що Статут МКС не встановлює жодних часових обмежень для вирішення Прокурором питання щодо достатності підстав для порушення розслідування [18, р.258]. Водночас, Рада Безпеки ООН, приймаючи резолюцію, якою передає ту чи іншу ситуацію Прокурору МКС, зобов'язує останнього звітувати перед Радою Безпеки про ті дії, які він вжив по переданій йому ситуації. Так, передаючи Прокурору МКС ситуацію по Дарфурі, Судан, йому надано трьохмісячний строк з дати прийняття такої резолюції та кожні шість місяців після цього для повідомлення Раді Безпеки про ті заходи, які були вжиті для виконання даної резолюції [5, para.8]. Щодо передачі ситуації по Лівійській Арабській Джамахірії – то Прокурору надано для звіту двомісячний строк з дати прийняття резолюції та кожні шість місяців після цього для доповіді про вжиті заходи [6, para.7].

Практика передачі ситуацій Радою Безпеки до Прокурора МКС показує, що із двох переданих Радою Безпеки ситуацій у обох випадках було розпочате розслідування Прокурором. Причому, в цілому попередня перевірка (*preliminary examination*) тривала незначний проміжок часу. Так, Рада Безпеки ООН 31 березня 2005 року передала

---

¹ Питання юрисдикції МКС було предметом детальної уваги Н.Дрьоміної у її дисертаційному дослідженні та монографічній роботі (див.: Дрьоміна Н. В. Юрисдикція міжнародних кримінальних судів і трибуналів : монографія / Н. В. Дрьоміна. – О. : Фенікс, 2006. – 223 с.), тому додатково у рамках цієї статті розглядатися не буде

Прокурору МКС ситуацію по Дарфурі, того ж дня Прокурор приступив до попередньої перевірки, а 06 червня 2005 року розпочав розслідування [19, para.4-5]. Значно швидше аналогічні рішення приймалися по ситуації у Лівійській Арабській Джамахірії. Так, ситуація була передана Прокурору 26 лютого 2011 року, 28 лютого 2011 року Прокурор ініціював попередню перевірку і вже 03 березня 2011 року розпочав розслідування [20, paras.9 and 22].

Триваліші строки проведення попередньої перевірки по ситуаціях, переданих державами-учасниками. Так, ситуація по Уганді була передана Прокурору МКС 29 січня 2004 року, розслідування розпочате – 29 липня 2004 року; по Демократичній Республіці Конго: передана – 19 квітня 2004 року, розслідування розпочате – 23 червня 2004 року. Найдовше попередня перевірка тривала по ситуації у Центральній Африканській Республіці. Так, справа була передана 07 січня 2005 року, а саме розслідування розпочате тільки 22 травня 2007 року. Така доволі значна в порівнянні з іншими переданими ситуаціями тривалість попередньої перевірки Прокурором була оскаржена у Палаті попереднього провадження МКС. Остання 30 листопада 2006 року постановила, що попередня перевірка ситуації повинна бути завершена протягом розумного часу з моменту отримання звернення від держави-учасниці, і вимагає від прокурора надати доповідь про стан попередньої перевірки, включаючи передбачуваний час її завершення [21, para.10]. Прокурор 15 грудня 2006 року відреагував на це рішення Палати, вказуючи, що Палата попереднього провадження відповідно до ст.53 (3) вправі тільки переглядати рішення Прокурора не розпочинати розслідування. Однак, Прокурор такого рішення не приймав. Він також вказав, що ні у Статуті, ні у ППД МКС не передбачено строку для проведення попередньої перевірки, що забезпечує необхідну гнучкість для стадії оцінки та аналізу особливостей кожної конкретної ситуації [22, paras.1 and 10]. Хоча доповідь, яку вимагала Палата попереднього провадження, Прокурор все-таки надав [22, paras.12-20], він зумів чітко обґрунтувати свою позицію щодо

строку проведення попередньої перевірки та повноважень Палати попереднього провадження у цьому процесі.

Отже, якщо ситуація передається державою-учасницею чи Радою Безпеки Прокурор безпосередньо приймає рішення щодо порушення розслідування. Таке рішення не потребує згоди будь-якого іншого органу.

Інша справа, якщо розслідування ініціюється Прокурором proprio motu. Порушення такого розслідування потребує санкціонування Палатою попереднього провадження. Відповідно до п.3 ст.15 Статуту МКС, якщо Прокурор робить висновок про наявність достатніх підстав для порушення розслідування, він звертається до Палати попереднього провадження з клопотанням надати санкцію на проведення розслідування. У клопотанні Прокурор згідно з пол.49 Регламенту МКС: 1) вказує на ті злочини, які на його думку були вчинені або вчиняються в даний час, і викладає ті факти, які дають розумні підстави вважати, що вказані злочини були вчинені або вчинюються; 2) робить заяву з викладенням підстав, за якими перераховані злочини підпадають під юрисдикцію Суду. Про свій намір звернутися до Палати попереднього провадження з метою отримання санкції Прокурор повідомляє Президію (пол. 45 Регламенту МКС).

Про намір просити таку санкцію на порушення розслідування Прокурор повідомляє потерпілих або групу по наданню допомоги потерпілим і свідкам чи їх законних представників. Винятки становлять випадки, коли на думку Прокурора зазначене повідомлення поставить під загрозу об'єктивність розслідування або життя і благополуччя потерпілих і свідків. Потерпілі вправі протягом 30 днів з моменту отримання такого повідомлення робити письмові подання до Палати попереднього провадження (п.3 пр.50 ППД МКС, п.1 пол.50 Регламенту МКС). Така участь потерпілих при наданні дозволу на порушення розслідування у міжнародно-правовій доктрині вважається «автономною участю» [23, p.644].

Відповідно до п.4 ст.15 Статуту МКС, якщо Палата попереднього провадження після вивчення такого клопотання і підкріплюючих його матеріалів вважатиме, що є

достатні підстави для порушення розслідування і що ця справа підпадає під юрисдикцію Суду, вона надає санкцію на порушення розслідування. Аналіз цього пункту викликає декілька запитань. По-перше, що слід розуміти під «справою», адже до порушення розслідування справи як такої справи ще немає. І по-друге, що слід вважати «підкріплюючими матеріалами». Дані неясності у п.4 ст.15 Статуту МКС усунули своїми рішеннями Палата попереднього провадження II у ситуації по Кенії та Палата попереднього провадження III у ситуації по Кот-д'Івуарі. Так, вони прийшли до висновку, що під «справою» у даному пункті ст.15 Статуту МКС слід розуміти «потенційну справу» в контексті ситуації, яка розглядається [24, para.64; 25, para.18], а «підкріплюючими матеріалами» є інформація в додатках, яка надається Прокурором як частина клопотання, включаючи матеріали з урядових джерел, міжнародних організацій, неурядових організацій та ЗМІ [25, para.18].

Якщо ж Палата попереднього провадження вважатиме, що немає достатніх підстав для порушення розслідування, вона відмовляє у наданні санкції на порушення розслідування. Разом з тим п.4 ст. 15 Статуту МКС передбачає, що відмова Палати попереднього провадження надати санкцію на розслідування не виключає можливості подання наступного клопотання Прокурором на підставі нових фактів або доказів, які є щодо цієї ж ситуації.

Отже, аналіз повноважень Прокурора МКС на стадії порушення розслідування дозволяє вести мову про винятково важливу роль Прокурора на цьому етапі. Адже незалежно від того, чи ситуація передається державою-учасницею, Радою Безпеки, чи інформація про вчинені злочини отримується Прокурором з інших джерел (ініціювання розслідування *pro proprio motu*), саме від рішення Прокурора про наявність або відсутність достатніх підстав для проведення розслідування залежить подальша доля переданої ситуації чи отриманої інформації. За наявності достатніх підстав порушується розслідування (Прокурором або Палатою попереднього провадження), за їх відсутності – відмовляється у порушенні розслідування.

Література

1. Rastan R. The Power of the Prosecutor in Initiating Investigations / Rod Rastan // A paper prepared for the Symposium on the International Criminal Court February 3 – 4, 2007; Beijing, China. – 8 p. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: <http://www.icclr.law.ubc.ca/Site%20Map/ICC/PoweroftheProsecutor.pdf>
2. RESOLUTION 827 (1993). Distr. GENERAL. S/RES/827 (1993). 25 May 1993. Adopted by the Security Council at its 3217th meeting. on. 25 May 1993
3. RESOLUTION 955 (1994). Distr. GENERAL. S/RES/955 (1994). Adopted by the Security Council at its 3453rd meeting , on 8 November 1994
4. Gow M. The International Criminal Court: Finding Justice for Victims, Ending Impunity for Perpetrators / Melanie Gow. – California, USA: World Vision International, 2002.– 45 p.
5. Resolution 1593 (2005). Distr.: General. S/RES/1593 (2005), 31 March 2005. Adopted by the Security Council at its 5158th meeting, on 31 March 2005, para.2 <http://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/85FEBD1A-29F8-4EC4-9566-48EDF55CC587/283244/N0529273.pdf>
6. Resolution 1970 (2011). Distr.: General S/RES/1970 (2011), 26 February 2011. Adopted by the Security Council at its 6491st meeting, on 26 February 2011, para.4 <http://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/081A9013-B03D-4859-9D61-5D0B0F2F5EFA/0/1970Eng.pdf>
7. Reydams L. International Prosecutors / Luc Reydams, Stephan Parmentier, Cedric Ryngaert, Jan Wouters. – Oxford University Press, 2012 – 780 p.
8. Situation in the Republic of Kenya: ICC-01/09. Decision Pursuant to Article 15 of the Rome Statute on the Authorization of an Investigation into the Situation in the Republic of Kenya, 31 March 2010, Para.18 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: <http://www.icc-cpi.int/iccdocs/doc/doc854287.pdf>
9. Jurdi N. The International Criminal Court and National Courts: A Contentious Relationship / Nidal Nabil Jurdi. – Ashgate Publishing, 2011. -- 303 p.
10. The Relationship Between the International Criminal Court and National Jurisdictions: The Principle of Complementarity / Jo Stigen. – Martinus Nijhoff Publishers, 2008 – 533 p.

АНОТАЦІЯ

Стаття присвячена аналізу повноважень Прокурора Міжнародного кримінального суду на стадії порушення розслідування. Розглянуто теоретичні концепції та внутрішньоорганізаційні документи Міжнародного кримінального суду, які стосуються предмета дослідження.

SUMMARY

The article deals with the powers of the Prosecutor of the International Criminal Court at the stage of opening of investigation. Theoretical concepts and internal documents of the International Criminal Court are analyzed.

11. ICC – Communications, Referrals and Preliminary Examinations [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: <http://icc-cpi.int/Menus/ICC/Structure+of+the+Court/Office+of+the+Prosecutor/Comm+and+Ref/>

12. Komori T., Wellens K. Public Interest Rules of International Law: Towards Effective Implementation / Teruo Komori, Karel Wellens. – Ashgate Publishing, Ltd., 2009. – 493 p.

13. ICC Prosecutor reaffirms that the situation in Kenya is monitored by his office (11 February 2009) [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: <http://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/06455318-783E-403B-8C9F-8E2056720C15/279793/KenyaOTRpubliccommunication20090211.pdf>

14. Дрьоміна Н. В. Юрисдикція міжнародних кримінальних судів і трибуналів : монографія / Н. В. Дрьоміна. – О. : Фенікс, 2006. – 223 с.

15. Caban P. Preliminary Examinations by the Office of the Prosecutor of the International Criminal Court / Pavel Caban // Czech Yearbook of Public & Private International Law. – 2011. – Vol.2. –p.199-216

16. ICC-Draft Policy Paper on Preliminary Examinations, 1 December 2010, [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: http://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/E278F5A2-A4F9-43D7-83D2-6A2C9CF5D7D7/282515/OTR_Draft_policypaperonpreliminaryexaminations04101.pdf

17. OTR Report on Preliminary Examinations, 13 December 2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: <http://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/63682F4E-49C8-445D-8C13-F310A4F3AEC2/284116/OTRReportonPreliminaryExaminations13December2011.pdf>

18. Schabas W. An Introduction to the International Criminal Court / William A. Schabas. – Cambridge University Press, 2011 – 258 P.

19. Fifteenth Report of the Prosecutor of the International Criminal Court to the Security

Council pursuant to UNSCR 1593 (2005), 05.06.2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: <http://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/D1794227-4B8B-4316-AF04-23DAEB110743/0/FifteenthReportToTheUNSConDarfurEng.pdf>

20. First Report of the Prosecutor of the International Criminal Court to the UN Security Council pursuant to UNSCR 1970 (2011), 04.05.2011 <http://www.icc-cpi.int/NR/rdonlyres/A077E5F8-29B6-4A78-9EAB-A179A105738E/0/UNSCLibyaReportEng04052011.pdf>

21. Situation in the Central African Republic (ICC-01/05), Decision Requesting Information on the Status of the Preliminary Examination of the Situation in the the Central African Republic, 30 November 2006 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: <http://www.icc-cpi.int/iccdocs/doc/doc320175.PDF>

22. Situation in the Central African Republic (ICC-01/05), Prosecution's Report Pursuant to Pre-Trial Chamber III's 30 November 2006 Decision Requesting Information on the Status of the Preliminary Examination of the Situation in the CAR, 15 December 2006 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: <http://www.icc-cpi.int/iccdocs/doc/doc320182.PDF>

23. Stahn C. The Emerging Practice of the International Criminal Court / Edited by Carsten Stahn, Göran Sluiter. – BRILL, 2009 – 770 p.

24. Situation in the Republic of Kenya: ICC-01/09. Decision Pursuant to Article 15 of the Rome Statute on the Authorization of an Investigation into the Situation in the Republic of Kenya, 31 March 2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: <http://www.icc-cpi.int/iccdocs/doc/doc854562.pdf>;

25. Situation in the Republic of Côte d'Ivoire: ICC-02/11. Decision Pursuant to Article 15 of the Rome Statute on the Authorisation of an Investigation into the Situation in the Republic of Côte d'Ivoire, 03.10.2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: <http://www.icc-cpi.int/iccdocs/doc/doc1268605.pdf>